

Arrest

nr. 71 889 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 juni 2011 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 22 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 september 2011.

1.3. Op 3 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 4 oktober 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul stad. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent naar België gekomen met uw vrouw, M(...) S(...) (O.V. 6.830.652), en uw drie kinderen. U heeft een tijdlang als journalist gewerkt in Afghanistan, nadat u een opleiding had gevolgd aan het instituut van S(...) H(...) N(...), een bekende Afghaanse journalist. Uzelf werkte als 'hulpjournalist', wat inhield dat u als eerste verslaggever ter plaatse was na een incident en daarna deze informatie doorgaf aan uw contactpersonen. Als journalist had u ook een badge die u zichtbaar droeg zodat iedereen kon zien dat u een journalist was. Op een dag stonden er opeens drie mannen voor uw deur die u enkele messteken toedienden. Uw vrouw riep om hulp en u werd naar het ziekenhuis gebracht. De dokter verzorgde u en zei u om nog even te blijven, de politie zou immers langskomen. In het ziekenhuis kreeg u opeens telefoon. De man aan de lijn zei dat u gewaarschuwd was en dat u een spion was. Hij bedreigde uw familie en hij vergat er niet aan toe te voegen dat u wist welke straf er stond op spionage. U zou hetzelfde lot ondergaan als S(...) H(...) N(...), die datzelfde jaar op bloedige wijze werd omgebracht. De politie is nog langsgesproken om akte te nemen van uw verwondingen en verhaal, waarna u terug naar huis gegaan bent. De volgende dag heeft u documenten verzameld voor uw vlucht. Uw schoonvader heeft toen een aantal documenten vernietigd.

Op 17 juni 2011 diende u bij de Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de taskara's van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, een certificaat van uw opleiding journalistiek, een badge, een brief van de politie en een attest van het ziekenhuis neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig onderzoek van uw asielaanvraag op basis van het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u zichzelf zo doelbewust heeft blootgesteld aan het gevaar terwijl u goed op de hoogte was van het risico dat journalisten lopen in Afghanistan. In de eerste plaats verklaarde u immers dat u de opleiding aan het instituut van S(...) H(...) N(...) volgde omdat men dringend journalisten nodig had, 'hulpjournalisten' zoals u ze noemt, die naar bepaalde regio's zouden gaan (CGVS, p.5, 14). U voegt eraan toe dat er vaak journalisten vermoord werden en u geeft het voorbeeld van A(...) N(...), een bekende journalist die inderdaad in het jaar 2007 om het leven gebracht werd (CGVS, p.5; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U zou spontaan nog meer namen kunnen geven, waaruit duidelijk blijkt dat u destijds op de hoogte was van het risico dat journalisten liepen (CGVS, p.5). U gevraagd of u niet angstig was om aan zulk een beroep te beginnen, verklaarde u "Als je iets graag wil doen, en je wilt iets doen voor je land, dan kies je ervoor. Ik heb ervoor gekozen, ik wou naar andere regio's gaan en ik had geen angst voor mijn eigen situatie" (CGVS, p.5). Voor het geld hoefde u het echter niet te doen. U had immers een winkel (CGVS, p.17) en u verklaarde bovendien geen duit te verdienen aan uw werk als 'journalist' in Kabul (CGVS, p.17, 18). Meer nog, u moest financieel zelfs inleveren om dit werk te kunnen doen (CGVS, p. 18). Uw werk was een onbetaalde 'proefperiode' (CGVS, p. 5, 17) Het is echter merkwaardig dat u aan zulk een riskant beroep begint, zonder te kunnen rekenen op een vergoeding. Op een later moment stelde u uw verklaringen echter plotseling bij door te beweren dat u toch betaald werd voor uw opdrachten (CGVS, p. 17, 18) Volgens uw verklaringen waren uw opofferingen echter groot in tegenstelling tot de aan u toegekende professionele erkenning. U verklaarde immers dat u op een gegeven moment tegenover N(...) uw wens uitte om met naam en toenaam op televisie vermeld te worden (CGVS, p.18). U stond er kennelijk niet bij stil dat u op die manier nog meer in het oog zou lopen en een doelwit zou kunnen vormen. Nochtans bleven de incidenten waarbij journalisten gevisieerd werden niet uit. S(...) H(...) N(...) zelf werd omgebracht in 2010 (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarnaast beweerde u ook dat een ex-klasgenoot van u om het leven werd gebracht (CGVS, p.19). Ondanks de grieven van journalisten in Afghanistan, hechtte u zelf blijkbaar vooral belang aan uw 'zichtbaarheid' als journalist (CGVS, p. 22). U verklaarde immers dat u steeds uw 'badge', de badge waarop stond dat u een journalist was, met een koord rond uw nek

droeg. En dit altijd, zelfs op huwelijksfeesten en op andere evenementen (CGVS, p.22). U verklaarde dat u op die manier gemakkelijker toegang kreeg als er een incident gebeurde (CGVS, p.22). Dat de taliban op die manier wel eens te weten zouden kunnen komen dat u een journalist was, deerde u blijkbaar niet. U verklaarde immers dat het kan zijn dat de taliban achter de aanslag zaten, maar dat u dacht dat de situatie in Kabul stad wel veilig was (CGVS, p.22). Een andere verklaring die u gaf voor de keuze die u maakte om bekend te staan als journalist was dat u nooit gedacht heeft dat u zoiets zou meemaken omdat u immers niet zo belangrijk was (CGVS, p. 22). Het is echter niet aannemelijk dat u, goed wetende dat men een tekort heeft aan journalisten omwille van het gevaar dat zij lopen, zo te koop loopt met het feit dat u een journalist bent. Dat het gevaar op de loer ligt, blijkt uit de vele incidenten met journalisten in Afghanistan, waarvan u kennelijk al op de hoogte was alvorens u de opleiding tot journalist aanvatte. Bovendien wijst niets erop dat u extra veiligheidsvoorzorgen heeft genomen na de dood van S(...) H(...) N(...). U gevraagd of u gewoon bleef werken na de dood van N(...), verklaarde u dat u niet dacht dat u iets soortgelijks zou kunnen overkomen (CGVS, p.14, 22). Dit is een meest opmerkelijke vaststelling. U stelt S(...) H(...) N(...) gekend te hebben en met hem gezien geweest te zijn (CGVS, p.22), maar u bedenkt niet dat u gevaar zou kunnen lopen nadat hij vermoord werd. Enkele maanden later, vreemd genoeg na een tijdsverloop van ongeveer vijf maanden sinds N(...)'s dood, verschijnen er mannen aan uw deur. Dat is het moment waarop u zich realiseert wat u zich op de hals heeft gehaald, alsof u nog nooit gehoord had van incidenten waarbij journalisten betrokken waren. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen (CGVS, p.21).

Daarnaast is de informatie die u over S(...) H(...) N(...) heeft nogal beperkt en weinig correct. U weet weliswaar dat hij vermoord werd en dat hij voor Q(...) in het parlement werkte, (CGVS, p. 12, 13), maar u weet dan weer niet dat hij de vice-president was van de Afghaanse journalistenbond (CGVS, p.13; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Volgens uw verklaringen was N(...) immers al gedurende enige tijd het 'hoofd' van de journalistenbond (CGVS, p. 13). De man die werkelijk aan het hoofd stond van de journalistenbond, A(...) H(...) M(...), kende u dan weer niet (CGVS, p. 15; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dit alles is bevreemdend, gezien er toch kan van uitgegaan worden dat u op de hoogte bent van dat soort feiten, te meer u ook een badge in uw bezit heeft waarop een journalistenbond vermeld staat. U gevraagd welke activiteiten N(...) zoal organiseerde als 'voorzitter' of 'hoofd' van de journalistenbond, verklaarde u dat hij op datzelfde moment ook voor het 'instituut' en het 'parlement' werkte (CGVS, p.13). U gevraagd om iets meer te vertellen over het werk van N(...) voor de journalistenbond, verklaart u opnieuw dat hij tegelijkertijd voor het parlement werkte, vooral dan samen met Q(...) (CGVS, p.13). U besluit uw antwoord met de woorden: "Ik weet dat hij voor het parlement heeft gewerkt, hij was een journalist en hij had veel contact met Q(...). Hij ging altijd op bezoek bij hem. Voor de rest weet ik het niet, ik mocht niet binnen in het parlement" (CGVS, p.14). Deze uitleg beantwoordt echter geenszins de u gestelde vraag en kan niet getuigen van ook maar de minste kennis over het engagement van N(...) voor de journalistenbond. Bovendien lijkt u op een later moment niet te beseffen welke belangrijke Afghaanse journalistenorganisaties er zijn. U verklaart dat er het "Ministerie van Cultuur en Informatie" is en u expliciet gevraagd naar een journalistenbond verklaart u "Het is een deel daarvan, van het bestuur van cultuur en informatie", vervolgens spreekt u over scholen, instituten en universiteiten (CGVS, p.16). Andere pogingen ten spijt, blijft u erbij dat het 'bestuur van journalisten' (CGVS, p.16) het orgaan is dat belangrijk is voor journalisten, door u ook beschreven als 'het bestuur van Cultuur en Informatie' (CGVS, p.17). Nochtans kan er verwacht worden dat u als journalist tenminste weet dat er twee belangrijke journalistenorganisaties zijn in Afghanistan, namelijk de 'Afghan Independent Journalists' Association' (AIJA) en de 'Afghan National Journalists' Union' (ANJU; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Niet alleen is deze informatie relevant omdat S(...) H(...) N(...) de vice-voorzitter was van de ANJU (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), maar de vermelding op uw badge, namelijk de 'All Afghanistan Journalists Union', verwijst ook duidelijk naar uw lidmaatschap van een journalistenbond. Daarenboven is ook 'R(...) S(...)' een voor u onbekende persoon, terwijl dit toch iemand is die in de wereld van de journalistiek een functie van belang heeft, namelijk die van 'hoofd' van de AIJA (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Immers, u met deze naam geconfronteerd komt niet verder dan te stellen: "R(...) S(...), één van de journalisten denk ik" (CGVS, p.18). Uw gebrek aan kennis hieromtrent is opmerkelijk en trekt uw verklaringen over uw werk als journalist grondig in twijfel.

Bovendien werkte N(...) inderdaad in het jaar 2004 voor Q(...), maar volgens de door ons geraadpleegde informatie heeft hij die functie slechts tijdelijk waargenomen (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Nochtans verklaarde u op meerdere ogenblikken dat N(...) recent nog voor Q(...) werkte (CGVS, p. 11, 13, 14). U stelde dat hij voor Q(...) werkte tot het einde van Q(...)'s functie als voorzitter van het parlement (CGVS, p.14). Dit zou erop neerkomen dat hij tot het jaar 2010 voor Q(...) gewerkt zou hebben (een kopie van de informatie

werd toegevoegd aan het administratief dossier). De informatie die u geeft komt echter niet overeen met de door ons verzamelde informatie. De naam 'N(...)' duikt weliswaar op in rapporten en artikels tot in het jaar 2010, maar dit betreft 'H(...) N(...)', een man die gedurende enkele jaren de persverantwoordelijke was voor het parlement en niet dezelfde persoon is als de door u genoemde journalist (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Aan uw verklaring als dat S(...) H(...) N(...) nog voor Q(...) in het parlement werkte, kan dan ook geen geloof gehecht worden. Daarenboven was u uiterst vaag en onprecies toen er gepeild werd naar de taken van S(...) H(...) N(...) ten tijde van zijn tewerkstelling voor Q(...). U verklaarde dat hij altijd 'samen' was met Q(...) en dat hij Q(...) stap voor stap volgde. Daarnaast zou hij verslagen hebben opgemaakt voor het parlement (CGVS, p.16). Op een ander moment stelt u dat N(...) de speeches schreef van Q(...) (CGVS, p.18). Dit is heel weinig informatie over een man die u zogezegd persoonlijk gekend zou hebben. U gevraagd wat zoal de visie of de standpunten waren van S(...) H(...) N(...), stelt u dat hij 'voor het parlement' gewerkt heeft, dat hij 'altijd samen was met Q(...)' en dat hij 'verslagen maakte' voor het parlement (CGVS, p.13). U nogmaals hetzelfde gevraagd, stelt u: "Hij wou zijn werk gewoon goed doen, hij heeft zijn werk heel graag gedaan" (CGVS, p. 13). U een derde keer gevraagd wat de belangrijkste standpunten waren van deze man, verklaarde u dat hij een belangrijke intellectueel was maar dat u zijn standpunten niet kent (CGVS, p. 13). Dit alles is hoogst merkwaardig. U beweerde immers eerder in de leer geweest te zijn bij S(...) H(...) N(...) (CGVS, p. 4) en door hem tewerkgesteld te zijn (CGVS, p.5). Bovendien beweerde u dat u de man soms naar het parlement vervoerde in uw wagen en dat jullie hierdoor een goede band hadden (CGVS, p.11, 13). Het is dan ook opmerkelijk dat u als 'journalist' niet weet wat de ideeën zijn van S(...) H(...) N(...). Het feit alleen al dat S(...) H(...) N(...) tijdens de presidentsverkiezingen in 2004 zijn steun toezegde aan Karzai's tegenkandidaat en volgens de door ons geraadpleegde informatie ook na deze verkiezingen oppositiegroepen bleef steunen, getuigt er toch van dat hij een niet te verwaarlozen mening had over politieke vraagstukken in Afghanistan. Dat u spontaan helemaal geen informatie kan geven over de visie van deze man, kan dan ook niet overtuigen. Het is overigens ook opmerkelijk dat u niet spontaan spreekt over de politieke ambities die de man gehad heeft. Volgens de door ons geraadpleegde informatie blijkt immers dat S(...) H(...) N(...) na de periode dat hij woordvoerder was voor Q(...), zelf een gooi heeft gedaan naar een parlamentszetel voor de provincie Sar-i-Pul (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook hieruit kan afgeleid worden dat de man een politieke bezieling en ambities had, die u onvermeld liet. Uit deze observaties kan opgemaakt worden dat het niet aannemelijk is dat u de man persoonlijk gekend heeft.

Uw kennis over feiten die met de media en berichtgeving te maken hebben is ook nogal beperkt. Zo weet u niets over de sluiting van de TV-zender Emroz in juli 2010. U gepeild naar deze zender, verklaart immers gewoon dat er veel tv-zenders zijn (CGVS, p.15). Nochtans is er in de maanden voor uw vertrek heel wat ophef geweest rond het voortbestaan van deze tv-zender. De Afghaanse regering besloot immers om dit tv-station te sluiten omwille van hun 'onislamitische' standpunten (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U heeft even weinig informatie over het verbod van de regering om live beelden van aanslagen te tonen, een verbod dat opgelegd werd toen u nog journalist was, in maart 2010 (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook over deze beslissing was er heel wat consternatie aan de zijde van journalistenorganisaties. Het is echter merkwaardig dat u hier niet echt van op de hoogte bent, terwijl u toch beweerde dat u de 'eerste verslaggever' ter plaatse was en u gehoord zou moeten hebben van de regels die gelden voor de berichtgeving omtrent aanslagen, ook al berichtte u slechts mondeling over de situatie (CGVS, p.18). U beweert enkel weet te hebben van een vergadering die in het jaar 2009 geweest is in het parlement, doch niet meer dan dat, wat eigenaardig is (CGVS, p. 19). Over 'R(...) M(...)', een persoon die u gekend beweert te hebben, zegt u dat de taliban achter de aanslag zaten die op hem gepleegd werd en dat hij tot een risicogroep behoorde (CGVS, p. 15, 16). Nochtans was R(...)M(...) zelf de mening toegedaan dat Iran achter de aanslag zat, iets waarover u dan weer geen weet heeft (CGVS, p. 16; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het is bevreemdend dat dit bericht u niet ter ore gekomen is, gezien u verklaarde dat u ook met hem samengewerkt heeft en er verwacht kan worden dat u daarom voor zijn situatie bijzonder veel aandacht zou hebben gehad (CGVS, p. 15). Uit uw zeer beperkte kennis over deze zaken blijkt geen interesse voor de situatie van journalisten in Afghanistan.

Bovenstaande observaties worden onderstreept door de volgende vaststellingen. Concrete bewijzen van uw werk heeft u niet. Artikels heeft u immers nooit geschreven want uw werk bestond eruit om samen te werken met enkele 'contactpersonen'. U geeft een resem namen van deze zogenaamde contactpersonen (CGVS, p. 10) en u beweert met hen gecommuniceerd te hebben via telefoonnummers die maar heel kortstondig gebruikt werden (CGVS, p. 10,11, 19). Er hing bovendien een waas van geheimzinnigheid rond uw communicatie met deze mensen. Niet alleen werd er regelmatig gewisseld van telefoonnummer, eveneens mocht u deze mensen niet begroeten of een teken

van herkenning geven als u hen op straat tegenkwam (CGVS, p. 10). Uw verklaringen hieromtrent staan dan ook in contrast met uw bewering dat u niet dacht dat u risico liep als journalist in Kabul stad. Het moet u toch duidelijk geweest zijn dat deze veiligheidsmaatregelen getroffen werden omdat het gevaar uit onverwachte hoek kon komen. Het is dan ook helemaal onbegrijpelijk dat u zomaar met uw badge zichtbaar rond uw hals rondwandelde. Bovendien kan u geen andere stukken neerleggen ter staving van uw werk. U beweert dat de afspraken betreffende uw werk mondeling waren en dat het enige bewijs dat u had van deze afspraken een DVD was, die voor uw vertrek verbrand werd door uw schoonvader (CGVS, p. 11). U gevraagd waarom die DVD verdwenen is, terwijl u wel een certificaat en een badge neerlegde, verklaarde u dat het te moeilijk geweest zou zijn voor uw vrouw om een DVD stiekem mee te nemen (CGVS, p.11). Het certificaat en de badge heeft u blijkbaar kunnen redden uit die brand, u beseftte immers dat deze documenten 'belangrijk' waren (CGVS, p. 11). Met betrekking tot uw werk bestaat er aldus geen enkel document. Over het certificaat dat u neerlegde dient te worden opgemerkt dat er een datum op het certificaat is bijgeschreven die niet overeenstemt met de stempel op uw certificaat en badge. Op de stempel staat immers het jaar '1998' en ook '1377' (1998). De handgeschreven datum op het document is 20/09/86 (11 december 2007), waarmee vermoedelijk het jaar 2007 bedoeld wordt volgens de Gregoriaanse kalender. U verklaarde immers dat u in dat jaar aan het instituut gestudeerd heeft (CGVS, p. 4). U geconfronteerd met deze twee verschillende data, verklaart u dat u niet weet waarom er een andere datum opstaat en dat u afgestudeerd bent in '86 (CGVS, p. 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat het zeer merkwaardig is dat de stempel van het instituut een datum vermeld van meer dan tien jaar geleden. Uzelf spreekt echter enkel over de handgeschreven datum op het document. Uw uitleg kan echter niet overtuigen. Eveneens is het, zoals reeds omstandig gemotiveerd, zeer vreemd dat u niet spontaan vertelde over de journalistenbond die vermeld staat op uw badge. Ook deze vaststellingen dragen bij tot de ongelooftwaardigheid van uw profiel van journalist en de daaruit ontstane problemen.

Over de opleiding die u volgde blijft u ook opmerkelijk vaag. U gevraagd welke lessen er gegeven werden, verklaarde u dat u zowel geleerd heeft hoe je reportages kon maken, alsook hoe je moest presenteren (CGVS, p.14). U gevraagd hoe u een reportage maakte, verklaarde u dat de tijd en de plaats belangrijk zijn. "Als er iets in de regio gebeurt, dan moet je naar daar gaan en een verslag maken" (CGVS, p.14). Nogmaals gepeild naar de bijzonderheden van de verslaggeving, stelt u dat een verslag bestaat uit een titel en inhoud (CGVS, p. 14). Verder spreekt u heel algemeen over het feit dat getuigen belangrijk zijn en dat u bepaalde informatie vroeg aan de mensen, zoals welke auto's men gezien had (CGVS, p.14). Dit is de informatie die u nogmaals herhaalt bij verduidelijkende vragen (CGVS, p. 14, 15). Hoewel u een wazig idee heeft van hoe er gerapporteerd moet worden, getuigt uw simpele en algemene uitleg van weinig affiniteit of professionaliteit in de berichtgeving.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de taskara's van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, een certificaat van uw opleiding journalistiek, een badge, een brief van de politie en een attest van het ziekenhuis neer. Over de taskara's dient opgemerkt te worden dat deze van een heel recente datum dateren. Uw schoonvader zou deze hebben aangevraagd nadat uzelf met uw familie het land reeds ontvlucht was. U gevraagd wat er gebeurd was met uw oude taskara's, verklaarde u dat uw schoonvader uw taskara twee maanden geleden kwijtgespeeld heeft tijdens een verhuis (CGVS, p. 23). U gevraagd waarom u in de eerste plaats uw taskara's niet meegenomen heeft toen u het land verliet, verklaarde u dat u angst had om opgepakt te worden (CGVS, p.24). Dit is echter een vreemde vaststelling, gezien u wel uw certificaat en badge mee heeft genomen. U hiernaar gevraagd, stelt u dat uw vrouw die beroepsdocumenten bij zich had en dat zij niet gefouilleerd werd (CGVS, p.24). Uw taskara's kunnen echter bezwaarlijk zware of 'lastige' documenten genoemd worden. Hierop antwoordt u dat u dacht dat de taskara's niet zo belangrijk waren, waardoor u opnieuw uw verklaring wijzigt. Er dient trouwens opgemerkt te worden dat uw onwetendheid over belangrijke figuren in Kabul twijfels doen rijzen over uw verblijf van de laatste jaren in Kabul stad. Zo verklaarde u Mir Abdul Ahad Sahebi niet te kennen, terwijl hij van 2008 tot eind 2009 de burgemeester was van Kabul (CGVS, p.20). In een veelbesproken corruptiezaak is hij afgezet als burgemeester (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). De huidige burgemeester, Younus Nawandesh, kent u weliswaar wel (CGVS, p. 20), maar hij is pas sinds januari 2010 de burgemeester van de stad Kabul (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Abdul Raziq Malik Rahimzai kende u niet, de afgevaardigde van Nawandesh die ontslagen werd in 2010 omwille van corruptie (CGVS, p. 20; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u als journalist niet op de hoogte bent van dit soort veranderingen in uw stad, brengt andermaal uw geloofwaardigheid in het gedrang.

De andere documenten die u neerlegde, namelijk de brief van de politie en het attest van het ziekenhuis, kunnen uw verklaringen niet rechtzetten. Het document van het ziekenhuis beschrijft de verwondingen die u opgelopen heeft op 17/12/1389 (7 maart 2010) en de behandeling die u kreeg. Het attest van de politie is een overzicht van wat er zich afgespeeld zou hebben. Er wordt vermeld dat u op

17/12/1389 een klacht indiende nadat u door drie mannen werd aangevallen. Er volgt ook een beschrijving van de mannen, zoals u deze heeft doorgegeven aan de politie. Deze documenten hebben echter gezien bovenstaande vaststelling geen enkele meerwaarde. Dergelijke "authentieke" documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Te meer uit de vertaling van dit document blijkt dat er de datum 25/05/1390 (16/08/2011) op staat, een moment waarop u het land reeds had verlaten.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog aangestipt dat er in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

Ten aanzien van X :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul stad. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent naar België gekomen met uw echtgenoot, A(...) M(...) S(...) (O.V. 6.830.652), en uw drie kinderen. Uw echtgenoot heeft een tijdlang als journalist gewerkt in Afghanistan, nadat hij een opleiding gevolgd had aan het instituut van S(...) H(...) N(...), een bekende Afghaanse journalist. Hij werkte als 'hulpjournalist', wat inhield dat hij als eerste verslaggever ter plaatse was na een incident en daarna deze informatie doorgaf aan contactpersonen. Als journalist had hij ook een badge die hij zichtbaar droeg zodat iedereen kon zien dat hij een journalist was. Op een dag stonden er opeens drie mannen voor jullie deur die uw echtgenoot enkele messteken toedienden. U riep om hulp en hij werd naar het ziekenhuis gebracht. De dokter verzorgde hem en zei jullie om nog even te blijven, de politie zou immers langskomen. In het ziekenhuis kregen jullie opeens telefoon. De man aan de lijn zei tegen uw man dat hij gewaarschuwd was en dat hij een spion was. Hij bedreigde jullie en hij vergat er niet aan toe te voegen dat uw man wist welke straf er stond op spionage. Hij zou hetzelfde lot ondergaan als S(...) H(...) N(...), die datzelfde jaar op bloedige wijze werd omgebracht. De politie is nog langsgesproken om akte te nemen van uw echtgenoot zijn verwondingen en verhaal, waarna jullie terug naar huis gegaan zijn. De volgende dag hebben jullie documenten verzameld voor jullie vlucht. Uw vader heeft toen een aantal documenten vernietigd.

Op 17 juni 2011 diende u bij de Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot, A(...) M(...) S(...) (O.V. 6.830.652). U stelde zelf nooit problemen te hebben gehad en niets te willen toevoegen aan de verklaringen van uw echtgenoot (CGVS, p. 3,6). In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook er in uw hoofde niet aangenomen worden dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u zichzelf zo doelbewust heeft blootgesteld aan het gevaar terwijl u goed op de hoogte was van het risico dat journalisten lopen in Afghanistan. In de eerste plaats verklaarde u immers dat u de opleiding aan het instituut van S(...) H(...) N(...) volgde omdat men dringend journalisten nodig had, 'hulpjournalisten' zoals u ze noemt, die naar bepaalde regio's zouden gaan (CGVS, p.5, 14). U voegt eraan toe dat er vaak journalisten vermoord werden en u geeft het voorbeeld van A(...) N(...), een bekende journalist die inderdaad in het jaar 2007 om het leven gebracht werd (CGVS, p.5; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U zou spontaan nog meer namen kunnen geven, waaruit duidelijk blijkt dat u destijds op de hoogte was van het risico dat journalisten liepen (CGVS, p.5). U gevraagd of u niet angstig was om aan zulk een beroep te beginnen, verklaarde u "Als je iets graag wil doen, en je wilt iets doen voor je land, dan kies je ervoor. Ik heb ervoor gekozen, ik wou naar andere regio's gaan en ik had geen angst voor mijn eigen situatie" (CGVS, p.5). Voor het geld hoefde u het echter niet te doen. U had immers een winkel (CGVS, p.17) en u verklaarde bovendien geen duit te verdienen aan uw werk als 'journalist' in Kabul (CGVS, p.17, 18). Meer nog, u moest financieel zelfs inleveren om dit werk te kunnen doen (CGVS, p. 18). Uw werk was een onbetaalde 'proefperiode' (CGVS, p. 5, 17) Het is echter merkwaardig dat u aan zulk een riskant beroep begint, zonder te kunnen rekenen op een vergoeding. Op een later moment stelde u uw verklaringen echter plotseling bij door te beweren dat u toch betaald werd voor uw opdrachten (CGVS, p. 17, 18) Volgens uw verklaringen waren uw opofferingen echter groot in tegenstelling tot de aan u toegekende professionele erkenning. U verklaarde immers dat u op een gegeven moment tegenover N(...) uw wens uitte om met naam en toenaam op televisie vermeld te worden (CGVS, p.18). U stond er kennelijk niet bij stil dat u op die manier nog meer in het oog zou lopen en een doelwit zou kunnen vormen. Nochtans bleven de incidenten waarbij journalisten gevisieerd werden niet uit. S(...) H(...) N(...) zelf werd omgebracht in 2010 (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarnaast beweerde u ook dat een ex-klasgenoot van u om het leven werd gebracht (CGVS, p.19). Ondanks de grieven van journalisten in Afghanistan, hechtte u zelf blijkbaar vooral belang aan uw 'zichtbaarheid' als journalist (CGVS, p. 22). U verklaarde immers dat u steeds uw 'badge', de badge waarop stond dat u een journalist was, met een koord rond uw nek droeg. En dit altijd, zelfs op huwelijksfeesten en op andere evenementen (CGVS, p.22). U verklaarde dat u op die manier gemakkelijker toegang kreeg als er een incident gebeurde (CGVS, p.22). Dat de taliban op die manier wel eens te weten zouden kunnen komen dat u een journalist was, deerde u

blijkbaar niet. U verklaarde immers dat het kan zijn dat de taliban achter de aanslag zaten, maar dat u dacht dat de situatie in Kabul stad wel veilig was (CGVS, p.22). Een andere verklaring die u gaf voor de keuze die u maakte om bekend te staan als journalist was dat u nooit gedacht heeft dat u zoiets zou meemaken omdat u immers niet zo belangrijk was (CGVS, p. 22). Het is echter niet aannemelijk dat u, goed wetende dat men een tekort heeft aan journalisten omwille van het gevaar dat zij lopen, zo te koop loopt met het feit dat u een journalist bent. Dat het gevaar op de loer ligt, blijkt uit de vele incidenten met journalisten in Afghanistan, waarvan u kennelijk al op de hoogte was alvorens u de opleiding tot journalist aanvatte. Bovendien wijst niets erop dat u extra veiligheidsvoorzorgen heeft genomen na de dood van S(...) H(...) N(...). U gevraagd of u gewoon bleef werken na de dood van N(...), verklaarde u dat u niet dacht dat u iets soortgelijks zou kunnen overkomen (CGVS, p.14, 22). Dit is een meest opmerkelijke vaststelling. U stelt S(...) H(...) N(...) gekend te hebben en met hem gezien geweest te zijn (CGVS, p.22), maar u bedenkt niet dat u gevaar zou kunnen lopen nadat hij vermoord werd. Enkele maanden later, vreemd genoeg na een tijdsverloop van ongeveer vijf maanden sinds N(...)'s dood, verschijnen er mannen aan uw deur. Dat is het moment waarop u zich realiseert wat u zich op de hals heeft gehaald, alsof u nog nooit gehoord had van incidenten waarbij journalisten betrokken waren. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen (CGVS, p.21).

Daarnaast is de informatie die u over S(...) H(...) N(...) heeft nogal beperkt en weinig correct. U weet weliswaar dat hij vermoord werd en dat hij voor Q(...) in het parlement werkte, (CGVS, p. 12, 13), maar u weet dan weer niet dat hij de vice-president was van de Afghaanse journalistenbond (CGVS, p.13; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Volgens uw verklaringen was N(...) immers al gedurende enige tijd het 'hoofd' van de journalistenbond (CGVS, p. 13). De man die werkelijk aan het hoofd stond van de journalistenbond, A(...) H(...) M(...), kende u dan weer niet (CGVS, p. 15; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dit alles is bevreemdend, gezien er toch kan van uitgegaan worden dat u op de hoogte bent van dat soort feiten, te meer u ook een badge in uw bezit heeft waarop een journalistenbond vermeld staat. U gevraagd welke activiteiten N(...) zoal organiseerde als 'voorzitter' of 'hoofd' van de journalistenbond, verklaarde u dat hij op datzelfde moment ook voor het 'instituut' en het 'parlement' werkte (CGVS, p.13). U gevraagd om iets meer te vertellen over het werk van N(...) voor de journalistenbond, verklaart u opnieuw dat hij tegelijkertijd voor het parlement werkte, vooral dan samen met Q(...) (CGVS, p.13). U besluit uw antwoord met de woorden: "Ik weet dat hij voor het parlement heeft gewerkt, hij was een journalist en hij had veel contact met Q(...). Hij ging altijd op bezoek bij hem. Voor de rest weet ik het niet, ik mocht niet binnen in het parlement" (CGVS, p.14). Deze uitleg beantwoordt echter geenszins de u gestelde vraag en kan niet getuigen van ook maar de minste kennis over het engagement van N(...) voor de journalistenbond. Bovendien lijkt u op een later moment niet te beseffen welke belangrijke Afghaanse journalistenorganisaties er zijn. U verklaart dat er het "Ministerie van Cultuur en Informatie" is en u expliciet gevraagd naar een journalistenbond verklaart u "Het is een deel daarvan, van het bestuur van cultuur en informatie", vervolgens spreekt u over scholen, instituten en universiteiten (CGVS, p.16). Andere pogingen ten spijt, blijft u erbij dat het 'bestuur van journalisten' (CGVS, p.16) het orgaan is dat belangrijk is voor journalisten, door u ook beschreven als 'het bestuur van Cultuur en Informatie' (CGVS, p.17). Nochtans kan er verwacht worden dat u als journalist tenminste weet dat er twee belangrijke journalistenorganisaties zijn in Afghanistan, namelijk de 'Afghan Independent Journalists' Association' (AIJA) en de 'Afghan National Journalists' Union' (ANJU; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Niet alleen is deze informatie relevant omdat S(...) H(...) N(...) de vice-voorzitter was van de ANJU (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), maar de vermelding op uw badge, namelijk de 'All Afghanistan Journalists Union', verwijst ook duidelijk naar uw lidmaatschap van een journalistenbond. Daarenboven is ook 'R(...) S(...)' een voor u onbekende persoon, terwijl dit toch iemand is die in de wereld van de journalistiek een functie van belang heeft, namelijk die van 'hoofd' van de AIJA (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Immers, u met deze naam geconfronteerd komt niet verder dan te stellen: "R(...) S(...), één van de journalisten denk ik" (CGVS, p.18). Uw gebrek aan kennis hieromtrent is opmerkelijk en trekt uw verklaringen over uw werk als journalist grondig in twijfel.

Bovendien werkte N(...) inderdaad in het jaar 2004 voor Q(...), maar volgens de door ons geraadpleegde informatie heeft hij die functie slechts tijdelijk waargenomen (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Nochtans verklaarde u op meerdere ogenblikken dat N(...) recent nog voor Q(...) werkte (CGVS, p. 11, 13, 14). U stelde dat hij voor Q(...) werkte tot het einde van Q(...)'s functie als voorzitter van het parlement (CGVS, p.14). Dit zou erop neerkomen dat hij tot het jaar 2010 voor Q(...) gewerkt zou hebben (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). De informatie die u geeft komt echter niet overeen met de door ons verzamelde informatie. De naam 'N(...)' duikt weliswaar op in rapporten en artikels tot in het jaar 2010, maar dit betreft 'H(...) N(...)', een man die gedurende enkele jaren

de persverantwoordelijke was voor het parlement en niet dezelfde persoon is als de door u genoemde journalist (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Aan uw verklaring als dat S(...) H(...) N(...) nog voor Q(...) in het parlement werkte, kan dan ook geen geloof gehecht worden. Daarenboven was u uiterst vaag en onprecies toen er gepeild werd naar de taken van S(...) H(...) N(...) ten tijde van zijn tewerkstelling voor Q(...). U verklaarde dat hij altijd 'samen' was met Q(...) en dat hij Q(...) stap voor stap volgde. Daarnaast zou hij verslagen hebben opgemaakt voor het parlement (CGVS, p.16). Op een ander moment stelt u dat N(...) de speeches schreef van Q(...) (CGVS, p.18). Dit is heel weinig informatie over een man die u zogezegd persoonlijk gekend zou hebben. U gevraagd wat zoal de visie of de standpunten waren van S(...) H(...) N(...), stelt u dat hij 'voor het parlement' gewerkt heeft, dat hij 'altijd samen was met Q(...)' en dat hij 'verslagen maakte' voor het parlement (CGVS, p.13). U nogmaals hetzelfde gevraagd, stelt u: "Hij wou zijn werk gewoon goed doen, hij heeft zijn werk heel graag gedaan" (CGVS, p. 13). U een derde keer gevraagd wat de belangrijkste standpunten waren van deze man, verklaarde u dat hij een belangrijke intellectueel was maar dat u zijn standpunten niet kent (CGVS, p. 13). Dit alles is hoogst merkwaardig. U beweerde immers eerder in de leer geweest te zijn bij S(...) H(...) N(...) (CGVS, p. 4) en door hem tewerkgesteld te zijn (CGVS, p.5). Bovendien beweerde u dat u de man soms naar het parlement vervoerde in uw wagen en dat jullie hierdoor een goede band hadden (CGVS, p.11, 13). Het is dan ook opmerkelijk dat u als 'journalist' niet weet wat de ideeën zijn van S(...) H(...) N(...). Het feit alleen al dat S(...) H(...) N(...) tijdens de presidentsverkiezingen in 2004 zijn steun toezegde aan Karzai's tegenkandidaat en volgens de door ons geraadpleegde informatie ook na deze verkiezingen oppositiegroepen bleef steunen, getuigt er toch van dat hij een niet te verwaarlozen mening had over politieke vraagstukken in Afghanistan. Dat u spontaan helemaal geen informatie kan geven over de visie van deze man, kan dan ook niet overtuigen. Het is overigens ook opmerkelijk dat u niet spontaan spreekt over de politieke ambities die de man gehad heeft. Volgens de door ons geraadpleegde informatie blijkt immers dat S(...) H(...) N(...) na de periode dat hij woordvoerder was voor Q(...), zelf een gooi heeft gedaan naar een parlamentszetel voor de provincie Sar-i-Pul (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook hieruit kan afgeleid worden dat de man een politieke bezieling en ambities had, die u onvermeld liet. Uit deze observaties kan opgemaakt worden dat het niet aannemelijk is dat u de man persoonlijk gekend heeft. Uw kennis over de feiten die met de media en berichtgeving te maken hebben is ook nogal beperkt. Zo weet u niets over de sluiting van de TV-zender Emroz in juli 2010. U gepeild naar deze zender, verklaart immers gewoon dat er veel tv-zenders zijn (CGVS, p.15). Nochtans is er in de maanden voor uw vertrek heel wat ophef geweest rond het voortbestaan van deze tv-zender. De Afghaanse regering besloot immers om dit tv-station te sluiten omwille van hun 'onislamitische' standpunten (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U heeft even weinig informatie over het verbod van de regering om live beelden van aanslagen te tonen, een verbod dat opgelegd werd toen u nog journalist was, in maart 2010 (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook over deze beslissing was er heel wat consternatie aan de zijde van journalistenorganisaties. Het is echter merkwaardig dat u hier niet echt van op de hoogte bent, terwijl u toch beweerde dat u de 'eerste verslaggever' ter plaatse was en u gehoord zou moeten hebben van de regels die gelden voor de berichtgeving omtrent aanslagen, ook al berichtte u slechts mondeling over de situatie (CGVS, p.18). U beweert enkel weet te hebben van een vergadering die in het jaar 2009 geweest is in het parlement, doch niet meer dan dat, wat eigenaardig is (CGVS, p. 19). Over 'R(...) M(...)', een persoon die u gekend beweert te hebben, zegt u dat de taliban achter de aanslag zaten die op hem gepleegd werd en dat hij tot een risicogroep behoorde (CGVS, p. 15, 16). Nochtans was R(...) M(...) zelf de mening toegedaan dat Iran achter de aanslag zat, iets waarover u dan weer geen weet heeft (CGVS, p. 16; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het is bevreemdend dat dit bericht u niet ter ore gekomen is, gezien u verklaarde dat u ook met hem samengewerkt heeft en er verwacht kan worden dat u daarom voor zijn situatie bijzonder veel aandacht zou hebben gehad (CGVS, p. 15). Uit uw zeer beperkte kennis over deze zaken blijkt geen interesse voor de situatie van journalisten in Afghanistan.

Bovenstaande observaties worden onderstreept door de volgende vaststellingen. Concrete bewijzen van uw werk heeft u niet. Artikels heeft u immers nooit geschreven want uw werk bestond eruit om samen te werken met enkele 'contactpersonen'. U geeft een resem namen van deze zogenaamde contactpersonen (CGVS, p. 10) en u beweert met hen gecommuniceerd te hebben via telefoonnummers die maar heel kortstondig gebruikt werden (CGVS, p. 10,11, 19). Er hing bovendien een waas van geheimzinnigheid rond uw communicatie met deze mensen. Niet alleen werd er regelmatig gewisseld van telefoonnummer, eveneens mocht u deze mensen niet begroeten of een teken van herkenning geven als u hen op straat tegenkwam (CGVS, p. 10). Uw verklaringen hieromtrent staan dan ook in contrast met uw bewering dat u niet dacht dat u risico liep als journalist in Kabul stad. Het moet u toch duidelijk geweest zijn dat deze veiligheidsmaatregelen getroffen werden omdat het gevaar uit onverwachte hoek kon komen. Het is dan ook helemaal onbegrijpelijk dat u zomaar met uw

badge zichtbaar rond uw hals rondwandelde. Bovendien kan u geen andere stukken neerleggen ter staving van uw werk. U beweert dat de afspraken betreffende uw werk mondeling waren en dat het enige bewijs dat u had van deze afspraken een DVD was, die voor uw vertrek verbrand werd door uw schoonvader (CGVS, p. 11). U gevraagd waarom die DVD verdwenen is, terwijl u wel een certificaat en een badge neerlegde, verklaarde u dat het te moeilijk geweest zou zijn voor uw vrouw om een DVD stiekem mee te nemen (CGVS, p.11). Het certificaat en de badge heeft u blijkbaar kunnen redden uit die brand, u beseft immers dat deze documenten 'belangrijk' waren (CGVS, p. 11). Met betrekking tot uw werk bestaat er aldus geen enkel document. Over het certificaat dat u neerlegde dient te worden opgemerkt dat er een datum op het certificaat is bijgeschreven die niet overeenstemt met de stempel op uw certificaat en badge. Op de stempel staat immers het jaar '1998' en ook '1377' (1998). De handgeschreven datum op het document is 20/09/86 (11 december 2007), waarmee vermoedelijk het jaar 2007 bedoeld wordt volgens de Gregoriaanse kalender. U verklaarde immers dat u in dat jaar aan het instituut gestudeerd heeft (CGVS, p. 4). U geconfronteerd met deze twee verschillende data, verklaart u dat u niet weet waarom er een andere datum opstaat en dat u afgestudeerd bent in '86 (CGVS, p. 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat het zeer merkwaardig is dat de stempel van het instituut een datum vermeld van meer dan tien jaar geleden. Uzelf spreekt echter enkel over de handgeschreven datum op het document. Uw uitleg kan echter niet overtuigen. Eveneens is het, zoals reeds omstandig gemotiveerd, zeer vreemd dat u niet spontaan vertelde over de journalistenbond die vermeld staat op uw badge. Ook deze vaststellingen dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van uw profiel van journalist en de daaruit ontstane problemen.

Over de opleiding die u volgde blijft u ook opmerkelijk vaag. U gevraagd welke lessen er gegeven werden, verklaarde u dat u zowel geleerd heeft hoe je reportages kon maken, alsook hoe je moest presenteren (CGVS, p.14). U gevraagd hoe u een reportage maakte, verklaarde u dat de tijd en de plaats belangrijk zijn. "Als er iets in de regio gebeurt, dan moet je naar daar gaan en een verslag maken" (CGVS, p.14). Nogmaals gepeild naar de bijzonderheden van de verslaggeving, stelt u dat een verslag bestaat uit een titel en inhoud (CGVS, p. 14). Verder spreekt u heel algemeen over het feit dat getuigen belangrijk zijn en dat u bepaalde informatie vroeg aan de mensen, zoals welke auto's men gezien had (CGVS, p.14). Dit is de informatie die u nogmaals herhaalt bij verduidelijkende vragen (CGVS, p. 14, 15). Hoewel u een wazig idee heeft van hoe er gerapporteerd moet worden, getuigt uw simpele en algemene uitleg van weinig affiniteit of professionaliteit in de berichtgeving.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de taskara's van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, een certificaat van uw opleiding journalistiek, een badge, een brief van de politie en een attest van het ziekenhuis neer. Over de taskara's dient opgemerkt te worden dat deze van een heel recente datum dateren. Uw schoonvader zou deze hebben aangevraagd nadat uzelf met uw familie het land reeds ontvlucht was. U gevraagd wat er gebeurd was met uw oude taskara's, verklaarde u dat uw schoonvader uw taskara twee maanden geleden kwijtgespeeld heeft tijdens een verhuis (CGVS, p. 23). U gevraagd waarom u in de eerste plaats uw taskara's niet meegenomen heeft toen u het land verliet, verklaarde u dat u angst had om opgepakt te worden (CGVS, p.24). Dit is echter een vreemde vaststelling, gezien u wel uw certificaat en badge mee heeft genomen. U hiernaar gevraagd, stelt u dat uw vrouw die beroepsdocumenten bij zich had en dat zij niet gefouilleerd werd (CGVS, p.24). Uw taskara's kunnen echter bezwaarlijk zware of 'lastige' documenten genoemd worden. Hierop antwoordt u dat u dacht dat de taskara's niet zo belangrijk waren, waardoor u opnieuw uw verklaring wijzigt. Er dient trouwens opgemerkt te worden dat uw onwetendheid over belangrijke figuren in Kabul twijfels doen rijzen over uw verblijf van de laatste jaren in Kabul stad. Zo verklaarde u Mir Abdul Ahad Sahebi niet te kennen, terwijl hij van 2008 tot eind 2009 de burgemeester was van Kabul (CGVS, p.20). In een veelbesproken corruptiezaak is hij afgezet als burgemeester (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). De huidige burgemeester, Younus Nawandesh, kent u weliswaar wel (CGVS, p. 20), maar hij is pas sinds januari 2010 de burgemeester van de stad Kabul (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Abdul Raziq Malik Rahimizai kende u niet, de afgevaardigde van Nawandesh die ontslagen werd in 2010 omwille van corruptie (CGVS, p. 20; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u als journalist niet op de hoogte bent van dit soort veranderingen in uw stad, brengt andermaal uw geloofwaardigheid in het gedrang.

De andere documenten die u neerlegde, namelijk de brief van de politie en het attest van het ziekenhuis, kunnen uw verklaringen niet rechtzetten. Het document van het ziekenhuis beschrijft de verwondingen die u opgelopen heeft op 17/12/1389 (7 maart 2010) en de behandeling die u kreeg. Het attest van de politie is een overzicht van wat er zich afgespeeld zou hebben. Er wordt vermeld dat u op 17/12/1389 een klacht indiende nadat u door drie mannen werd aangevallen. Er volgt ook een beschrijving van de mannen, zoals u deze heeft doorgegeven aan de politie. Deze documenten hebben echter gezien bovenstaande vaststelling geen enkele meerwaarde. Dergelijke "authentieke" documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielaanvraag.

wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Te meer uit de vertaling van dit document blijkt dat er de datum 25/05/1390 (16/08/2011) op staat, een moment waarop u het land reeds had verlaten.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers, onder verwijzing naar het ambtsbericht van 24 augustus van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, aan dat dient besloten te worden dat verzoekers leven als journalist wel degelijk in gevaar was en dat hij niet op de

hulp van de overheid kan rekenen. Daar hij in de stukken een badge van zijn werk en de brief van Tolo TV neerlegt, is er volgens verzoekers geen enkele twijfel dat verzoeker niet actief was als journalist. Dat hij niet op de hoogte was van al de journalistenorganisaties in Afghanistan of dat hij niet op de hoogte was wie R. S. is, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker een journalist is. Verzoeker vermeldde immers tijdens het gehoor dat er censuur was, wat ook voorkomt in het ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie. Verzoekers menen dat het in een land als Afghanistan waarbij mediazenders als paddestoelen uit de grond komen, het verzoeker niet kwalijk kan worden genomen dat hij de TV-zender Emroz niet kent. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stellen verzoekers onder verwijzing van hetzelfde ambtsbericht, dat de burgers in Kaboel risico lopen om elke dag slachtoffer te worden van aanslagen, en er zelfs aanslagen gepleegd worden in zwaar bewaakte gebouwen, zoals het 'Intercontinental Hotel'. Verzoekers citeren nog het standpunt van UNHCR over gedwongen terugkeer en concluderen dat de bestreden beslissingen geen voldoende motivering bevatten, niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

Er wordt een brief van Tolo TV dd. 21 oktober 2011 met vertaling aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker zichzelf zo doelbewust heeft blootgesteld aan het gevaar terwijl hij goed op de hoogte was van het risico dat journalisten lopen in Afghanistan, (ii) de informatie die hij geeft over S. H. N. beperkt en weinig correct is, zoals toegelicht, en niet blijkt te beseffen welke belangrijke Afghaanse journalistenorganisaties er zijn, wat opmerkelijk is en zijn verklaringen over zijn werk als journalist grondig in twijfel trekt, (iii) verzoekers kennis over feiten die met media en berichtgeving te maken hebben nogal beperkt is, zo weet hij bv. niets over de sluiting van de TV-zender Emroz, en hij even weinig informatie heeft over het verbod van de regering om live beelden van aanslagen te tonen, een verbod dat opgelegd werd toen hij nog journalist was, (iv) er geen correcte bewijzen van zijn werk zijn, en er bovendien een waas van geheimzinnigheid rond zijn communicatie met contactpersonen hing, in contrast met zijn bewering dat hij niet dacht dat hij risico liep als journalist in Kabul stad, en het certificaat een datum bevat die niet overeenstemt met de stempel op zijn certificaat en badge, (v) verzoeker ook over zijn opleiding opmerkelijk vaag blijft en een simpele en algemene uitleg over reportages van weinig affiniteit of professionaliteit in de berichtgeving getuigt, (vi) de taskara's van een heel recente datum dateren en verzoekers verklaringen hieromtrent tegenstrijdig zijn, zoals toegelicht, (vii) verzoekers onwetendheden over belangrijke figuren in Kabul twijfels doen rijzen over zijn verblijf van de laatste jaren in Kabul stad, daar hij bv. nog nooit had gehoord van een oud-burgemeester die werd afgezet in een veelbesproken corruptiezaak, (viii) de brief van de politie en het attest van het ziekenhuis enkel bewijswaarde kunnen hebben in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in verzoekers geval niet zo blijkt te zijn, te meer omdat de datum een moment is waarop hij het land reeds verlaten had en (ix) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet is.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 oktober 2011 (CG nrs. 1117439 en 1117439B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van

de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift weliswaar verwijzen naar de algemene situatie van journalisten in Afghanistan, maar volledig voorbijgaan aan de motieven van de bestreden beslissingen waaruit uitdrukkelijk kan worden afgeleid dat de positie van een journalist in Afghanistan onzeker en gevaarlijk is, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker open en bloot, door het dragen van zijn badge, wereldkundig maakte dat hij tewerkgesteld was als journalist terwijl hij goed op de hoogte was van het risico dat journalisten lopen in Afghanistan. Bovendien was de informatie die verzoeker had over S.H.N., een bekende Afghaanse journalist nogal beperkt en weinig correct. Ook verzoekers kennis over feiten die met de media en berichtgeving te maken hebben was beperkt. Hij kon evenmin een begin van bewijs neerleggen van zijn werk en hij bleef opmerkelijk vaag over de opleiding die hij volgde. Gelet op al deze elementen is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoeker zijn profiel als journalist niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij de door hem aangehaalde problemen omwille van zijn job als journalist niet aantoonst. Al deze niet betwiste en ontkrachte vaststellingen worden geenszins te niet gedaan door het verwijzen naar en het citeren van een aantal passages uit het 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan' van augustus 2011.

2.5. In de mate verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar de werkbadge en een brief van Tolo TV waarbij door M.K. wordt gesteld dat verzoeker van 21 april 2010 tot 19 juni 2011 als journalist heeft gewerkt bij hen, gaan verzoekers opnieuw voorbij aan een aantal objectieve vaststellingen in de bestreden beslissingen. *"Over het certificaat dat u neerlegde dient te worden opgemerkt dat er een datum op het certificaat is bijgeschreven die niet overeenstemt met de stempel op uw certificaat en badge. Op de stempel staat immers het jaar '1998' en ook '1377' (1998). De handgeschreven datum op het document is 20/09/86 (11 december 2007), waarmee vermoedelijk het jaar 2007 bedoeld wordt volgens de Gregoriaanse kalender. U verklaarde immers dat u in dat jaar aan het instituut gestudeerd heeft (CGVS, p. 4). U geconfronteerd met deze twee verschillende data, verklaart u dat u niet weet waarom er een andere datum opstaat en dat u afgestudeerd bent in '86 (CGVS, p. 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat het zeer merkwaardig is dat de stempel van het instituut een datum vermeld van meer dan tien jaar geleden. Uzelf spreekt echter enkel over de handgeschreven datum op het document. Uw uitleg kan echter niet overtuigen. Eveneens is het, zoals reeds omstandig gemotiveerd, zeer vreemd dat u niet spontaan vertelde over de journalistenbond die vermeld staat op uw badge. Ook deze vaststellingen dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van uw profiel van journalist en de daaruit ontstane problemen."* Gelet op deze pertinente motivering, die door verzoekers niet met concrete en geloofwaardige elementen wordt weerlegt, kan de werkbadge, mede gelet op de andere motieven waardoor het voorgehouden profiel van verzoeker niet geloofwaardig is, niet worden aangenomen als objectief bewijs van het relaas en de vervolgingsfeiten.

Met betrekking tot de brief van Tolo TV wijst de Raad erop dat dergelijke documenten op zich niet voldoende kunnen zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Zo kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.6. Verzoekers stellen daarnaast dat het feit dat verzoeker niet op de hoogte was van al de journalistenorganisaties in Afghanistan of dat hij niet op de hoogte was wie R. S. is, geen afbreuk doet aan het feit dat hij een journalist is. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele belangrijke Afghaanse journalistenorganisatie kende, zelfs niet de journalistenbond die vermeldt staat op zijn badge. Deze vaststelling ondersteunt verder het ongeloofwaardigheid karakter omtrent zijn voorgehouden beroep als journalist. Er wordt immers van verzoeker niet verwacht dat hij alle journalistenorganisaties zou kennen doch wel dat hij minstens nuttige informatie kan verstrekken over de journalistenorganisatie waarvan de naam prijkt op zijn badge.

Dat verzoeker niet weet wie R.S. is, terwijl deze persoon in de wereld van de journalistiek een functie van belang heeft, namelijk die van 'hoofd' van de AIJA (Afghan Independent Journalists' Association), één van de twee belangrijke Afghaanse journalistenorganisaties, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. De bewering van verzoeker dat hij niet van alles op de hoogte kan zijn, volstaat niet

als verschoningsgrond voor zijn grote onwetendheid met betrekking tot het journalistieke landschap in Afghanistan.

Met een verwijzing naar de censuur, wat ook in de bestreden beslissing niet wordt betwist, ontkrachten verzoekers evenmin het pertinente motief dat betrekking heeft op verzoekers gebrekkige kennis: *“Zo weet u niets over de sluiting van de TV-zender Emroz in juli 2010. U gepeild naar deze zender, verklaart immers gewoon dat er veel tv-zenders zijn (CGVS, p.15). Nochtans is er in de maanden voor uw vertrek heel wat ophef geweest rond het voortbestaan van deze tv-zender. De Afghaanse regering besloot immers om dit tv-station te sluiten omwille van hun ‘onislamitische’ standpunten (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U heeft even weinig informatie over het verbod van de regering om live beelden van aanslagen te tonen, een verbod dat opgelegd werd toen u nog journalist was, in maart 2010 (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook over deze beslissing was er heel wat consternatie aan de zijde van journalistenorganisaties. Het is echter merkwaardig dat u hier niet echt van op de hoogte bent, terwijl u toch beweerde dat u de ‘eerste verslaggever’ ter plaatse was en u gehoord zou moeten hebben van de regels die gelden voor de berichtgeving omtrent aanslagen, ook al berichtte u slechts mondeling over de situatie (CGVS, p.18). U beweert enkel weet te hebben van een vergadering die in het jaar 2009 geweest is in het parlement, doch niet meer dan dat, wat eigenaardig is (CGVS, p. 19).”* De Raad is van oordeel dat dergelijke gebeurtenissen in het veld van de media en de opgelegde censuur door elke journalist/hulpjournalist uit Afghanistan/Kabool moeten gekend zijn vermits dit onmiddellijk betrekking heeft op het werk van journalisten en de media. Van verzoeker wordt evenmin gevraagd dat hij alle zenders zou kennen wel van belangrijke gebeurtenissen die alle journalisten en zenders aanbelangen en waarover ophef is gemaakt door de verschillende organisaties.

2.7. Ten slotte doen verzoekers geen enkele poging om de argumenten met betrekking tot verzoekers simpele en algemene uitleg over reportages en de onwetendheden over belangrijke figuren in Kabul te weerleggen, en hebben zij evenmin een plausibele verklaring voor de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden wat betreft hun taskara's. Deze worden derhalve als niet betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn profiel als journalist niet aantoonst en dat de vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn niet geloofwaardig zijn. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroepen zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat zij worden vervolgd of geïsoleerd door hun autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt ten slotte dat om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, de situatie ter plaatse dient te voldoen aan de begrippen die daarvoor in artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet worden geformuleerd. Uit het Algemeen Ambtsbericht kan niet worden afgeleid dat er actueel in Kabul “willekeurig geweld” is, noch dat het om “oorlogsgeweld” gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De gerichte aanslagen in de stad Kabul, waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden geïsoleerd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, belopen niet tot ‘protacted armed confrontation’ zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals beschreven in de definitie van een ‘non-international armed conflict’ van het International Committee of the Red Cross (ICRC). Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt niet dat Kabul-stad geteisterd wordt door willekeurig oorlogsgeweld. Derhalve tonen verzoekers niet aan dat het geweld in Kabul-stad een “reëel risico op ernstige schade” voor Afghaanse burgers met zich meebrengt, nochtans vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat de conclusies en de analyses door de commissaris-generaal betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad onjuist zouden zijn of dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. Verzoekers tonen derhalve niet

aan dat zij nood hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Tot slot dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen kan de Raad derhalve de beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS